

Прича о Таталији, Весна Алексић

Љубав која расте

Весна Алексић је српска књижевница, рођена 11. априла 1958. године. Живи и ради у Обреновцу као педагог у предшколском образовању. Од 1987. године пише и објављује дела за децу и младе. Роман „Звезда ругалица“ добио је награду „Невен“, збирка прича „Ја се зovem Јелена Шуман“ награду Политикиног забавника, а роман „Марија Модилјани“ награду Матице српске из Новог Сада. Књига „Прича о Таталији“ је добила награду Змајевих дечијих игара „Сидруг“ 2012, као и драмско извођење овог дела Сомборског народног позоришта.

Главни ликови ове приче су: петогодишњи дечак, његови родитељи, баба, деда, бекиситерка Цеца и беба Наталија. Таталија је беба која расте у мамином стомаку. Њена прва фотографија се појавила када је била дуга пола центиметра, а дечак ту ништа није видео. Мамин стомак је почео да расте и сви су се радовали и дивили. Само је дечак био љут и рекао да не жели да дели играчке са неким и да неће чувати Таталију. Ситуација је постала озбиљна када је почела куповина ствари за бебу. Дечак је тада бирао оне ствари које су му се мање свиђале.

Вест о Таталијином доласку стигла је у пола ноћи и тада су се сви радовали, а маме није било у кревету. Отишли су у породилиште по бебу која је личила на паче са жутом косом. Када је дошла мама, дечаку су сузе полетеле. Беба му је била ружна, у мислима је направио брод за Месец у којем ће бити Таталија.

Беба се није будила три дана, била је жута и смешна. Мама је била забринута што дечак ћути, а беба само спава. Када је тата звао доктора, дечак је разумео да је беби повећан специјални рубин. Одвезао је маму и бебу поново у болницу, дошла је Цеца и донела му књигу. Он је одбијао књигу, хтео је само своју маму. Мирисао је њен шал, а када га је тата питао да ли се брине за сестру, он је признао да страхује за ту смешну бебу. Бринуо је како ће беби водити крв, она не зна да се брани, а он ју је слао на Јупитер. Осећао се јадно, изненада је узвикнуо да је он крив за све. Тата се насмејао, а он је био љут што га не схвата. Тата га је утешио и рекао да мама и беба излазе из болнице. Дечака је тата снажно загрлио и рекао : „Слушај, младићу, мени је важно да си ти добро“. Тек тада је дечак био добро. Тог тренутка је мало заволео своју сестру Таталију. Мирно је заспао у татиним кревету са плишаним медом и сликом сестре.

Главни лик, петогодишњи дечак је паметан, искрен, љубоморан и осећајан. Највише ми се допао део када је схватио да, иако је добио сестру, то није смањило љубав родитеља према њему. Љубав се родила и у њему, заволео је сестру и није имао разлога да

буде љубоморан. Овде се види колико је дечак везан за мајку и колико је љубав према мајци велика и јака.

Иначе, овај дечак ме подсећа на мене. Када ми се родио брат од тетке, јер немам рођеног, ја сам исто била љубоморна, а сада га волим највише на свету!